

Αδ. André Lanfrey

Ο Μαρκελλίνος Champagnat (1789 – 1840), Ιδρυτής των Μαριανών Αδελφών, ο οποίος ανακηρύχθηκε Όσιος το 1955 και Άγιος το 1999, είναι ένας από τους κυριότερους ιδρυτές Μοναχικών Ταγμάτων τον 19^ο αιώνα. Γιος χωρικού από το Marthes, στα υψίπεδα του Velay, έγινε ιερέας στα 1816 και αφιέρωσε τη ζωή του στη χριστιανική εκπαίδευση των παιδιών των χωριών και των κωμοπόλεων.

Ο ΜΑΡΚΕΛΛΙΝΟΣ CHAMPAGNAT ΣΤΗΝ ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΗ ΠΑΡΑΔΟΣΗ

Όσο πλούσια σε χαρίσματα κι αν είναι η προσωπικότητά του, πρέπει να την τοποθετήσουμε στο πλαίσιο της παράδοσης που ξεκίνησε στα τέλη του Μεσαίωνα σε κύκλους που επιδίωκαν την αναμόρφωση της Εκκλησίας μέσα από την επικράτηση μιας θρησκείας περισσότερο ευαγγελικής και μιας κοινωνίας πιο ειρηνικής. Ο ανθρωπιστής Έρασμος θα μπορούσε να θεωρηθεί ως ένα αντιπροσωπευτικό σύμβολο αυτής της διπλής επιδίωξης. Στους κόλπους αυτού του ισχυρού μεταρρυθμιστικού κινήματος εμφανίζονται σημαντικές πρωτοβουλίες, όπως είναι τα Κολλέγια των Ιησουιτών για τη μόρφωση των ανώτερων τάξεων και οι «Σχολές Ελέους», που διευθύνονται από Τάγματα Μοναχών Γυναικών («sœurs») και μορφώνουν τα κορίτσια των λαϊκών στρωμάτων. Όσο για τα αγόρια, ο Jean – Baptiste de la Salle δημιουργεί στα τέλη του 17^{ου} αιώνα τους Αδελφούς των Χριστιανικών Σχολείων, ολιγάριθμους μεν αλλά εισηγητές της μεθόδου ταυτόχρονης διδασκαλίας, που συγκεντρώνουν μαθητές του ίδιου επιπέδου σε καλά οργανωμένες «τάξεις», όπου διδάσκονται κατήχηση, ανάγνωση και πολιτική αγωγή.

Επομένως, ήδη από το τέλος του 17^{ου} αιώνα λειτουργεί το νέο σχολείο, στο οποίο υπηρετεί ένα εκπαιδευτικό σώμα από άνδρες και γυναίκες που θεωρούν το έργο τους ως κλήση και όχι σαν επάγγελμα, κατέχουν μια πραγματική παιδαγωγική τεχνική και είναι οργανωμένοι σε σώμα που εξασφαλίζει τη σταθερότητα και τη διάρκεια των εκπαιδευτικών έργων ενόψει της βαθιάς αναμόρφωσης του χριστιανικού κόσμου.

Πριν από τη Γαλλική Επανάσταση το σύστημα δεν είχε ολοκληρωθεί: οι επαρχίες πολύ λίγο επωφελούνται, οι ανώτερες τάξεις εκτιμούν ελάχιστα μια συστηματική εκπαίδευση του λαού, ενώ η Μοναρχία (Πεφωτισμένη Δεσποτεία) αρχίζει να ενδιαφέρεται για την εκπαίδευση, προκειμένου να επιβάλει καλύτερα την εξουσία της. Στη Γαλλία, στα τέλη της Επανάστασης, θα υπάρχουν επομένως δύο εκπαιδευτικοί φορείς με στόχους εν μέρει αντίθετους: η Εκκλησία και το Κράτος. Στην αρχή όμως, οι εκπαιδευτικές ανάγκες είναι τόσο μεγάλες, ώστε η συνεργασία θα επικρατήσει του ανταγωνισμού. Σε αυτό το περιβάλλον της αναμόρφωσης – ανταγωνισμού, θα αρχίσει στα 1817 ο Μαρκελλίνος Champagnat να συγκεντρώνει Αδελφούς.

Ο ΜΑΡΚΕΛΛΙΝΟΣ CHAMPAGNAT ΣΤΟ MARLHES

Ο Μαρκελλίνος Champagnat γεννιέται τον Μάιο 1789 στην ενορία του Marthes τη στιγμή που αρχίζει στις Βερσαλλίες η Συνέλευση των Γενικών Τάξεων, η οποία θα οδηγήσει στη Γαλλική Επανάσταση. Πρόκειται για μια ενορία με 2700 κατοίκους, στα όρια του σημερινού διαμερίσματος La Loire, σε υψόμετρο 1000 μέτρων περίπου. Σε αυτό το ύψος η οικονομία βασίζεται στην κτηνοτροφία και στην υλοτομία. Η ύφανση μαντηλιών είναι μια πολύ συνηθισμένη γυναικεία δραστηριότητα. Είναι μια χώρα στην οποία κήρυξε εκ νέου το Ευαγγέλιο τον 17^ο αιώνα ο Άγιος François Régis, Ιησουΐτης με βάση στο Puy. Σε πολλούς οικισμούς δρουν «αφιερωμένες» (béates), ευσεβείς άγαμες κοπέλες που μαθαίνουν στα κορίτσια κατήχηση, προσευχές, ανάγνωση και ύφανση δαντελών ή μαντηλιών.

Η οικογένεια Champagnat κατοικεί στον οικισμό του Rozey, όχι μακριά από την κωμόπολη. Ο πατέρας, Jean – Baptiste, ιδιοκτήτης μιας μικρής έκτασης, είναι συγχρόνως υλοτόμος, έμπορος, ακόμα και μυλωνάς. Είναι άνθρωπος αρκετά μορφωμένος, που θα ασκήσει σημαντικές αρμοδιότητες κατά την Επανάσταση: γραμματέας της Δημαρχίας, συνταγματάρχης της Εθνοφρουράς, καθώς και επικεφαλής της νομαρχιακής διοίκησης την εποχή του Διευθυντηρίου. Με τη σύζυγό του Marie Chirat απέκτησαν δέκα παιδιά, από τα οποία έξι θα φτάσουν στην ενηλικίωση. Ο Μαρκελλίνος είναι το ένατο παιδί.

Όπως τα πιο πολλά παιδιά, ο Μαρκελλίνος δέχεται τη χριστιανική εκπαίδευση και τα πρώτα γράμματα στην οικογένειά του, από τη θεία του, πρώην Μοναχή, και από τη μητέρα του. Για να προετοιμασθεί για την πρώτη κοινωνία, φοιτά στο σχολείο της κωμόπολης από των Αγίων Πάντων ως το Πάσχα. Ωστόσο, αφού έλαβε την πρώτη κοινωνία, αρνήθηκε να συνεχίσει τη φοίτηση, απογοητευμένος από μια ατομική μέθοδο αναποτελεσματική και βίαιη. Για ένα ή δύο χρόνια σκέφτεται να γίνει αγρότης και δέχεται από τον πατέρα του την επιμόρφωση στις ποικίλες δραστηριότητες, στις οποίες οι αγρότες της εποχής ήταν σε θέση να επιδοθούν.

Η μοίρα του θα αλλάξει από τις ενέργειες του κλήρου, ο οποίος, μετά το Κονκορδάτο του 1801, αποκαθιστά τα στελέχη του διευθύνοντας μικρά ιεροσπουδαστήρια. Στα 1804 – 1805, ο Μαρκελλίνος ξαναρχίζει τις σπουδές του στον κουνιάδο του, που διατηρεί στο Bourg Argental ένα «μικρό κολλέγιο» και το 1805 εντάσσεται στο μικρό ιεροσπουδαστήριο του Verrières-en-Foréz, όπου θα κάνει τις δευτεροβάθμιες σπουδές του το 1813.

Όταν έρχεται σε αυτό το ίδρυμα, το επίπεδο των σπουδών είναι ακόμα χαμηλό όπως και το πνεύμα των ιεροσπουδαστών. Μια «χαρούμενη παρέα» συχνάζει στα καμπαρέ της κωμόπολης και φαίνεται λίγο διατεθειμένη για πειθαρχία. Η κατάσταση όμως βελτιώνεται γρήγορα και ο νεαρός άνδρας, που φαινόταν στην αρχή να έχει μια αρκετά ασαφή ιδέα για την κλήση του, θεωρείται από το 1808 και μετά ως ένας σοβαρός ιεροσπουδαστής. Από το 1813 ως το 1816 είναι η περίοδος των θεολογικών σπουδών στο μεγάλο ιεροσπουδαστήριο Saint Irénee στη Lyon. Καθώς αυτά τα χρόνια αποτελούν το τέλος της Αυτοκρατορίας του Ναπολέοντα και την αρχή της Παλινόρθωσης, η ατμόσφαιρα είναι πολύ ταραγμένη, ενώ οι ιεροσπουδαστές, αηδιασμένοι από τον αυτοκρατορικό δεσποτισμό, στρέφονται προς τη μοναρχία.

Πράγματι, ο Ναπολέων είχε αποκαταστήσει την Εκκλησία της Γαλλίας με το Κονκορδάτο του 1801 αλλά χωρίς τα παλαιά ανδρικά Τάγματα, ειδικότερα τους Ιησουίτες. Ωστόσο, ομάδες ιεροσπουδαστών κατάρτιζαν σχέδια ίδρυσης νέων θρησκευτικών Ταγμάτων εμπνεόμενοι από το Τάγμα των Ιησουιτών. Ανάμεσα σε αυτές τις Ομάδες είναι οι «Mariistes», μια δωδεκάδα νεαρών αποφασισμένων να δημιουργήσουν μια «Οικογένεια της Παναγίας» («Société de Marie»), που στοχεύει να αντικαταστήσει την «Κοινωνία του Ιησού» ως ένα Τάγμα προσαρμοσμένο στις νέες συνθήκες. Με την έμπνευση ενός ιεροσπουδαστή, που είχε έλθει από το Puy, τον Jean-Claude Courveille, αυτοί οι νεαροί άνδρες, μεταξύ των οποίων και ο Μαρκελλίνος Champagnat, καταρτίζουν ένα «σχέδιο» που προέβλεπε μια διεθνή αποστολή χωρισμένη σε τρεις κλάδους: ιερείς, μοναχές, λαϊκούς. Όμως, ο Μαρκελλίνος Champagnat ζητάει έναν τέταρτο κλάδο: κατά τη γνώμη του, χρειάζονται Αδελφοί για να εκπαιδεύσουν κατάλληλα τα παιδιά των επαρχιών, όπως έκαναν οι Αδελφοί των Χριστιανικών Σχολείων στις πόλεις ήδη από τον 17^ο αιώνα.

Όταν διορίστηκε βοηθός εφημερίου τον Αύγουστο 1816 στο La Valla, ένα χωριό στις πλαγιές του όρους Pilat, προχώρησε μέσα από ιδρυτικές συναντήσεις: με έναν νεαρό άνδρα σε έναν απομακρυσμένο οικισμό, που αγνοούσε πλήρως τη θρησκεία του και που έπρεπε να τον προετοιμάσει για τον επερχόμενο θάνατο· με έναν υπηρέτη, αμόρφωτο βετεράνο του στρατού, που θέλει πολύ να γίνει μαθητής του, και με έναν έφηβο που σκέφτεται να ακολουθήσει τη ζωή της Εκκλησίας. Στις 2 Ιανουαρίου 1817, ο παλαιός στρατιώτης και ο νεαρός άνδρας εγκαθίστανται στο La Valla.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΝΩΣΗ ΤΩΝ ΛΑΪΚΩΝ ΣΤΟ ΜΟΝΑΧΙΚΟ ΤΑΓΜΑ

Πιθανόν στο τέλος του 1817, αρχίζουν να διδάσκουν κατήχηση τις Κυριακές στους οικισμούς. Επίσης, αναλαμβάνουν δράσεις φιλανθρωπίας κοντά σε παιδιά και σε ενήλικες, αναζητώντας τρόφιμα και ενδύματα, φροντίζοντας ασθενείς, συνοδεύοντας τον βοηθό του εφημερίου στις αποστολικές του πορείες προς πάμπολλους οικισμούς. Πρόκειται για βοηθητικούς πνευματικούς ποιμένες.

Ο Μαρκελλίνος Champagnat τούς έδωσε ένα ειδικό ένδυμα: μια μαύρη ρεντιγκότα που τους καθιστά στρατευμένους λαϊκούς, «αδελφούς». Στα 1819 θα είναι έξι, όλοι από το La Valla. Για τους κατοίκους, αυτή η ομάδα ανδρών δεν είναι πολύ παράξενη, διότι σε αυτή την κωμόπολη υπάρχει μια κοινότητα από δέκα «Αδελφές του Αγίου Ιωσήφ», που δεν είναι Μοναχές αλλά ευσεβείς κοπέλες, οι οποίες ασκούν το επάγγελμα των σιριτοποιών, εκπαιδεύουν κορίτσια και φροντίζουν ασθενείς.

Η ενορία διαθέτει δύο σχολεία: το ένα στην κωμόπολη, όπου μπορούν να πηγαίνουν τα παιδιά από την κοινότητα, και το άλλο στον οικισμό του Sardier, στο υψίπεδο του Gier. Καθώς όμως οι Αδελφοί μαζεύουν τα φτωχά παιδιά και τους εξασφαλίζουν την τροφή και τη διδασκαλία της κατήχησης, γίνονται στην πράξη ανταγωνιστές του δασκάλου του σχολείου.

Είναι η αφορμή για μια διαμάχη με τον πρεσβύτερο Rebeau, ο οποίος υπερασπίζεται τον δάσκαλό του, αλλά αυτός θα αντικατασταθεί από τον νεαρό άνδρα που δίδασκε προηγουμένως στο Sardier. Για ένα χρόνο μπει κάποιους Αδελφούς στη μέθοδο ταυτόχρονης διδασκαλίας. Όταν αποσύρεται στα 1819, οι Αδελφοί αναλαμβάνουν το σχολείο συνεχίζοντας παράλληλα τις κατηχητικές και φιλανθρωπικές τους δράσεις στην κωμόπολη και στους οικισμούς. Ο Frère Laurent εγκαθίσταται στο Bessat, στον πιο απομακρυσμένο οικισμό της κοινότητας, για να διδάξει εκεί κατήχηση και ανάγνωση. Από το 1818, ο πρεσβύτερος του Marthes, του χωριού όπου γεννήθηκε ο Μαρκελλίνος Champagnat, δέχθηκε δύο Αδελφούς στο ενοριακό του σχολείο.

Οι κάτοικοι των γύρω περιοχών αρχίζουν επομένως να μαθαίνουν ότι στο La Valla υπάρχει ένα Δοκίμιο, ή αυτό που αρχίζουν να αποκαλούν «πρότυπο σχολείο», όπου ο βοηθός εφημερίου επιμορφώνει νέους άνδρες στη διδασκαλία. Επίσης, πρεσβύτεροι και προύχοντες προσπαθούν να αποκτήσουν Αδελφούς, ενώ νεαροί χωρικοί έρχονται να εκπαιδευθούν στο επάγγελμα του δασκάλου χάρη σε αυτό το έργο που κοστίζει ελάχιστα και έχει ενταχθεί πλήρως στο περιβάλλον της υπαίθρου.

Για να ενισχύσει τους οικονομικούς πόρους, ο Μαρκελλίνος Champagnat δέχεται οικότροφους διδάσκοντας ακόμα και τα λατινικά σε ορισμένους. Η εκμετάλλευση του κήπου, η κατασκευή καρφιών, οι δωρεές σε φυσικά προϊόντα των κατοίκων επιτρέπουν να ζουν λιτά μέρα με τη μέρα: πατάτες, τυρί, λαχανικά και ψωμί κακής ποιότητας είναι οι βάσεις της διατροφής. Επίσης, δεν πίνουν ποτέ κρασί. Αυτή η αυστηρή δίαιτα επιβάλλεται και από τον σκοπό του έργου: οι Αδελφοί πρέπει να κοστίζουν όσο το δυνατόν πιο λίγο στην κοινότητα.

Το La Valla είναι λοιπόν μια πρώιμη μορφή μοναστηριού, όπου ο Μαρκελλίνος Champagnat εισάγει προοδευτικά έναν κανονισμό εμπνευσμένο από τη μοναστική ζωή, αλλά και ένα πρότυπο σχολείο, ένα σχολείο του χωριού, ένα οικοτροφείο, ένα καταφύγιο για παιδιά του δρόμου. Καθώς ο Μαρκελλίνος Champagnat επιβάλλει στους δόκιμους και στους οικότροφους ένα μπλε ένδυμα, οι κάτοικοι θα ονομάσουν όλους τους μαθητές του « μπλε Αδελφούς»

Το αυξανόμενο κύρος ενός σχολείου χωρίς σαφές καθεστώς ανησυχεί τις αρχές. Ο Διευθυντής Γυμνασίου του St Chamond θεωρεί μάλιστα ότι πρόκειται για ένα μυστικό κολλέγιο και καταγγέλλει τον Champagnat. Ο πρεσβύτερος του La Valla είναι δυσαρεστημένος με τον βοηθό του που αφιερώνει πολλή ενέργεια και χρόνο σε ένα εκπαιδευτήριο που παίρνει μορφή θρησκευτικού ιδρύματος και οι πρεσβύτεροι των γύρω περιοχών θεωρούν ότι ο Champagnat

οδηγείται στην καταστροφή. Εξάλλου, οι πιο πολλοί επιθυμούν για τα ενοριακά σχολεία καλούς λαϊκούς δασκάλους και όχι ιερωμένους.

Στα χρόνια 1819 -1820, ο Μαρκελλίνος Champagnat θα δεχθεί λοιπόν πολλές επιθέσεις προερχόμενες από τους εκκλησιαστικούς κύκλους. Ενθαρρύνεται όμως από την πίστη των μαθητών του και προστατεύεται από τους κυρίους Courbon και Bochar, τους γενικούς βικάριους που υπηρετούν στη διοίκηση της επισκοπής. Όταν τον παρακάλεσαν να βάλει τάξη στο σχολείο του, εγκαθίσταται στους Αδελφούς, στο τέλος του 1819, μετακομίζοντας μάλιστα μέσα στη νύκτα για να αποτρέψει τις πολλές συζητήσεις. Ενώ μέχρι τότε ήταν απλός πνευματικός διευθυντής και επιμορφωτής μιας ένωσης λαϊκών, τώρα γίνεται ο εκκλησιαστικός προϊστάμενος. Στα 1822, ο επιθεωρητής που επισκέπτεται το La Valla θα διαπιστώσει ότι δεν πρόκειται για ένα Γυμνάσιο αλλά για το πρόπλασμα ενός θρησκευτικού τάγματος.

Στα έτη 1820 – 1820 οι εγγραφές περνούν κρίση. Το σπίτι έχει βέβαια οικότροφους και μαθητές, αλλά κανένας νέος Αδελφός δεν δεσμεύεται σε αυτό το έργο, που φθάνει στο όριο των δέκα μελών. Κι αυτό γιατί, αν και η κοινή γνώμη θαυμάζει τη σκληραγωγία τους, ωστόσο επηρεάζεται αρνητικά από μια άτοπη μαχητικότητα.

Το πρόβλημα θα λυθεί εν μέρει την άνοιξη του 1822 με την πρωτοβουλία ενός πρώην Αδελφού των Χριστιανικών Σχολείων, ο οποίος, προσπαθώντας να γίνει δεκτός, καταφέρνει να τραβήξει μαζί του οκτώ εφήβους από την περιοχή Haute Loire. Αλλά αυτό το γεγονός από μόνο του δεν δικαιολογεί αυτή την εξέλιξη. Καθώς οι αρχές της επισκοπής της Lyon υποστηρίζουν το έργο, οι πρεσβύτεροι είναι πια λιγότερο διστακτικοί στο να στείλουν εκεί υποψήφιους μαθητές. Τελικά, ο Μαρκελλίνος απομάκρυνε από το La Valla τον Jean-Marie Granjon, Διευθυντή των Αδελφών και δάσκαλο των δοκίμων, οπαδό μιας πολύ αυστηρής θρησκευτικής ζωής και μιας πολύμορφης αποστολικής δράσης. Από εδώ και πέρα θα ζητείται από τους Αδελφούς να εγκαθίστανται στο σχολείο.

ΤΟ HERMITAGE: ΕΝΑΣ ΠΟΛΟΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗΣ ΑΚΤΙΝΟΒΟΛΙΑΣ

Η άφιξη μιας μεγάλης ομάδας νέων στα 1822 έκανε τον Μαρκελλίνο να αποφασίσει την επέκταση του σπιτιού στο La Valla. Καθώς δεν έχει χρήματα, κτίζει ο ίδιος με τη βοήθεια των Αδελφών. Αλλά ήδη από το 1823, πρέπει να ψάξει για μεγαλύτερο χώρο και σε μια περιοχή λιγότερο απομακρυσμένη από το La Valla. Έτσι, στα 1824-1825, στην κοιλάδα του Gier, πολύ κοντά στην πόλη του St Chamond, πάνω σε μια έκταση πολύ βραχώδη αλλά φθηνή, κατασκευάζει ένα πελώριο κτήριο και το ονομάζει L'Hermitage de Notre-Dame. Για τη χρηματοδότηση δέχθηκε τη βοήθεια από ένα δίκτυο λαϊκών και εκκλησιαστικών ανθρώπων, ειδικότερα από τον κ. Courveille, που ήταν ο εμπνευστής του Μαριανού σχεδίου.

Η νέα κοινότητα βρίσκεται τώρα υπό τη διεύθυνση τριών Μαριανών ιερέων: Champagnat, Courveille, Terrailon, διότι το σχέδιο προβλέπει τη δημιουργία εκεί ενός κλάδου Μαριανών ιερέων. Αλλά οι ιερείς και οι Αδελφοί δεν αντιλαμβάνονται αυτή την κοινωνία με τον ίδιο τρόπο: για τους πρώτους, η προέλευσή της ανάγεται στο επεξεργασμένο σχέδιο του ιεροσπουδαστηρίου το 1816, ενώ για τους άλλους η ίδρυση έγινε στο La Valla στα 1817. Από αυτή την αντίθεση η χρονιά του 1816 θα είναι εξαιρετικά ταραγμένη, καθώς ο Μαρκελλίνος Champagnat πέφτει βαριά άρρωστος, ενώ οι κύριοι Courveille και Terrailon συναντούν την αντίθεση των παλαιών Αδελφών. Τελικά, αυτοί οι δύο κύριοι αποσύρονται και, την ημέρα των Αγίων Πάντων του 1826, ο Μαρκελλίνος Champagnat βρίσκεται μόνος ιερέας επικεφαλής 80 περίπου Αδελφών, ενώ οι άλλοι αυξάνονται μέσα στα σχολεία. Θα λάβει όμως την ενίσχυση των νέων Μαριανών ιερέων που θα σταθούν δίπλα του στη διοίκηση και στη μόρφωση των Αδελφών.

Από το 1826 έως το 1829 ο Μαρκελλίνος Champagnat ολοκληρώνει τη μετάλλαξη της απλής ένωσης των λαϊκών σε θρησκευτικό Τάγμα. Η απλή αρχική υπόσχεση αντικαθίσταται από τους τρεις θρησκευτικούς όρκους · περνάει από τη ρεντιγκότα στο ράσο. Στα σχολεία ο Ιδρυτής επιβάλλει μια πιο μοντέρνα μέθοδο ανάγνωσης. Ωστόσο, ο Μαρκελλίνος δεν μπορεί να

αποκτήσει το καθεστώς της Ένωσης Κοινής Ωφέλειας, διότι η Επανάσταση του Ιουλίου 1830 εμποδίζει την ευτυχή κατάληξη των ενεργειών του. Από διοικητικής πλευράς, οι Μαριανοί Αδελφοί θα παραμείνουν μέχρι το 1851 λαϊκοί δάσκαλοι, που πρέπει να είναι εφοδιασμένοι με ένα βιβλιάριο για να μπορούν να διδάσκουν και να απαλλάσσονται από τη στρατιωτική θητεία.

Παρά τη σοβαρή αυτή αντιξοότητα, το εκπαιδευτήριο είναι πλέον ισχυρό και δεν θα υποφέρει πολύ από τη βαθιά πολιτική αλλαγή. Και αργότερα, ο Νόμος Guizot του 1833, ο οποίος επιβάλλει σε κάθε κοινότητα την ίδρυση ενός σχολείου αρρένων και μια αποζημίωση τουλάχιστον 200 φράγκων για τους δασκάλους του σχολείου, ανοίγει σημαντικά το χώρο της εκπαίδευσης. Εξάλλου, ο Guizot επιβάλλει μια επίσημη παιδαγωγική μέθοδο, που ονομάζεται «ταυτόχρονη – αμοιβαία» και προέρχεται κυρίως από την ταυτόχρονη μέθοδο διδασκαλίας. Οι Μαριανοί Αδελφοί αποκτούν έτσι μια καλή θέση στον χώρο της λαϊκής εκπαίδευσης και οι κοινοτικές αρχές προτιμούν γενικά τους Αδελφούς από τους λαϊκούς δασκάλους, διότι αυτοί προσφέρουν στα σχολεία τις ικανότητές τους και συγχρόνως σταθερότητα. Κατά συνέπεια, οι αιτήσεις για ιδρύματα αυξάνονται κατακόρυφα στο L'Hermitage και ο Μαρκελλίνος θα κάνει ό, τι μπορεί για να ανταποκριθεί.

Αλλά οι Μαριανοί Αδελφοί αποτελούν και έναν κλάδο της «Οικογένειας της Παναγίας» (Société de Marie), που καθυστερεί να καθιερωθεί. Μόνο στα 1830 καταφέρνουν να ενωθούν οι τρεις κλάδοι (Ιερείς, Αδελφές, Αδελφοί) υπό τη διεύθυνση του Πατρός Jean-Claude Colin. Καθώς οι ιερείς του L'Hermitage ακολουθούν τον Πατέρα Colin, ο Μαρκελλίνος βρίσκεται και πάλι σχεδόν μοναδικός ιερέας με τους Αδελφούς. Πρόκειται λοιπόν να χρησιμοποιήσει τους πιο ικανούς στις διευθυντικές και στις διοικητικές θέσεις, πράγμα που δεν είχε προβλέψει στην αρχή.

Τελικά, οι Μαριανοί Πατέρες αποκτούν από τη Ρώμη την επίσημη αναγνώριση το 1836. Τότε διορίζουν τον Jean-Claude Colin ως προϊστάμενο της «Οικογένειας της Παναγίας». Οι αρχές στη Ρώμη δεν θέλησαν να αναγνωρίσουν τους άλλους κλάδους, αλλά αυτοί θεωρούνται πλέον ως παραρτήματα του Έργου των ιερέων και ο Μαρκελλίνος Champagnat γίνεται ο ίδιος Μαριανός Πατέρας (Père Mariste). Οι πολλές δοκιμασίες και ενέργειες τον έχουν εξαντλήσει και πεθαίνει από καρκίνο του στομάχου στις 6 Ιουνίου 1840. Στην πνευματική του διαθήκη, αναθέτει στον Jean-Claude Colin έναν Μαριανό κλάδο που περιλαμβάνει 280 περίπου Αδελφούς, οι οποίοι διδάσκουν πέντε έως έξι χιλιάδες παιδιά σε πενήντα σχολεία. Ωστόσο, το πνεύμα και η ιστορία των δύο κλάδων είναι αρκετά διαφορετικά και, μετά τον θάνατο του Μαρκελλίνου Champagnat, θα χρειαστεί να προχωρήσουν σε έναν συναινετικό χωρισμό.

Από θεσμικής πλευράς, το Έργο παραμένει ευάλωτο, καθώς δεν διαθέτει ούτε νομοκανονική αναγνώριση ούτε άδεια από τις πολιτικές αρχές ούτε επεξεργασμένο θρησκευτικό κανονισμό. Από πλευράς παιδαγωγικής, πρόκειται για μια δυναμική ένωση εκπαιδευτικών. Τέλος, ο Μαρκελλίνος Champagnat έδωσε στους μαθητές του μια πνευματική δύναμη και ένα ιεραποστολικό πνεύμα που θα αποτελέσουν τη βάση της ταχύτατης ανάπτυξής τους τα επόμενα χρόνια. Το 1860 υπάρχουν περίπου 2000 Αδελφοί. Από το 1885 το Τάγμα θα αποκτήσει γρήγορα διεθνείς διαστάσεις και θα φθάσει στο ανώτατο αριθμητικό όριο των 9750 Αδελφών στα 1967. Έκτοτε, η Β' Σύνοδος στο Βατικανό ώθησε τους Μαριανούς Αδελφούς να σκεφθούν εκ νέου την παράδοσή τους και σήμερα η Μαριανή ταυτότητα ορίζεται λιγότερο ως θρησκευτικό Τάγμα και περισσότερο ως πνευματικό ρεύμα που ενώνει στους κόλπους του ποικίλους τρόπους ζωής.